

Sygn. akt *XVII AmE 163/22*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Małgorzata Brzozowska
Protokolant –	stażysta Dominika Zajdowska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 grudnia 2021 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Małgorzata Brzozowska

Sygn. akt XVII AmE 163/22

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 stycznia 2023 r.

Decyzją z dnia 27 grudnia 2021 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki działając na podstawie art 168 pkt 1 oraz art. 169 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2021 r. poz. 610, z późn. zm.) w związku z art. 170 ust 1 i ust 2 pkt 1, art. 174 ust 1 ustawy oraz w związku z art. 52 ust 1, art. 59 pkt 1 ustawy OZE i § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 11 sierpnia 2017 r. w sprawie zmiany wielkości udziału ilościowego sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w latach 2018-2019 (Dz. U. z 2017 r. poz. 1559) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.) i art. 90 ust. 1 ustawy orzekł, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.:

1) nie przestrzegala za rok 2018, określonego w art. 52 ust. 1 ustawy o odnawialnych źródłach energii w zakresie, o którym mowa w art. 59 pkt 1 ustawy z uwzględnieniem § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 11 sierpnia 2017 r. w sprawie zmiany wielkości udziału ilościowego sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w latach 2018-2019, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego wydanych odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego,

wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej na zasadach określonych w art. 47 ustawy, w terminie do dnia 30 czerwca 2019 r.,

2) za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w punkcie pierwszym na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nałożył karę pieniężną w kwocie (...) zł to jest w wysokości (...) przychodu uzyskanego przez ww. przedsiębiorcę w 2020 r. z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną.

Odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wniosła (...) sp. z o.o. zaskarżając ją w całości, zarzucając naruszenie:

a) przepisów prawa materialnego tj. art. 174 ust. 1 i 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii poprzez błędne jego wykładnię i niezastosowanie, polegające na przyjęciu, że nieprzestrzeganie obowiązku uzyskania i przedłożenia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej w każdej sytuacji nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek zapłaty kęty pieniężnej, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy zaistniały okoliczności uzasadniające zastosowanie wobec spółki instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z 174 ust. 1 i 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii,

b) przepisów postępowania tj. art. 6 k.p.a., art. 7 § 1 k.p.a., 7a § 1 k.p.a., art. 8 k.p.a., art. 9 k.p.a., art. 10 k.p.a. art. 11 k.p.a., art. 12 k.p.a., art. 77 § 1, art. 80 k.p.a., art. 107 § 3 k.p.a. poprzez brak przeprowadzenia potrzebnego wszechstronnego postępowania dowodowego w celu wyjaśnienia okoliczności istotnych sprawy, prowadzenie postępowania w sposób nie budzący zaufania obywateli do organów państwa i podważający to zaufanie, niezgodne z zasadą prawdy obiektywnej procedowanie i wadliwe ustalenie podstawy faktycznej skarżonej decyzji, sprzeczność ustaleń i dowolność wniosków Prezesa URE z treścią materiału dowodowego, brak wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego, w szczególności przez:

1. dokonanie przez Prezesa URE analizy materiału dowodowego w sposób pobieżny, a nie kompletny, brak przeprowadzenia w postępowaniu prowadzonym przez Prezesa URE jakichkolwiek dowodów osobowych w tymi z zeznań świadków czy przesłuchania strony — jak również jakichkolwiek dowodów z opinii biegłych — na okoliczność zdarzeń jakie to miały miejsce na rynku energetycznym we wskazywanych okresach 2018 r. i 2019 r., w tym w szczególności możliwych „manipulacji” na rynku energii, bezprecedensowego podejścia ustawodawcy do rynku energii i utraty bieżących środków finansowych w wyniku wdrożenia Ustawy prądowej, jak również niespotykanej niepewności prawnej rynku energetycznego - które to zdarzenia bezsprzecznie oceniać należy jako niemożliwe do przewidzenia, niezależne od Spółki a skutkujące jej trudną sytuacją finansową we wskazywanych okresach 2018 i 2019 r. prowadzącą do braku możliwości wykonania obowiązków przewidzianych ustawą o OZE w zakresie uzyskania i przedłożenia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej, a tym samym zaistniały okoliczności do zastosowania wobec Spółki instytucji odstąpienia od wymierzenia kęty pieniężnej Decyzją w trybie art. 174 ust 1 i 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii;

2. błędne przyjęcie przychodu skarżącego w roku podatkowym 2020 r. na podstawie jedynie formularza w sprawie opłaty koncesyjnego, który to w żadnym razie nie jest miarodajnym źródłem informacji w tym zakresie,

3. pominięcie i brak inicjatywy dowodowej w celu wyjaśnienia przez Prezesa URE właściwego przychodu spółki za rok podatkowym 2020 r. w oparciu o rzetelną dokumentację księgową, w postaci chociażby sprawozdania finansowego Spółki co doprowadziło do wymierzenia kary w niewłaściwej wysokości;

c) przepisów postępowania tj. art. 8 ust. 1 i 2 k.p.a. poprzez wymierzenie skarżącemu kary z naruszeniem zasady proporcjonalności i równego traktowania, co doprowadziło do nałożenia rażąco wygórowanej kary podczas gdy mając możliwość odstąpienia od jej wymierzenia na podstawie art. 174 ust 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii, Organ tego zaniechał;

d) naruszenie przepisu art. 7 k.p.a. w zw. z art. 12 k.p.a. i art. 191 k.p.a. poprzez prowadzenie postępowania wymiarowego w sposób nie budzący zaufania do organów, w szczególności przez całkowite pominięcie dowodów na korzyść Skarżącego, brak jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej zmierzającej w sposób obiektywny do pełnego zebrania dowodów oraz ich wszechstronnej oceny, a zamiast tego ograniczenie się wyłącznie do zebrania dowodów na niekorzyść Spółki, podczas gdy, Organ nie może ograniczyć się jedynie do przeprowadzenia dowodów, które są niekorzystne dla strony, pomijając całkowicie okoliczności i dowody dla niej korzystne, w tym świadczące o przyczynach trudnej sytuacji płynnościowej Spółki we wskazywanych okresach 2018 i 2019 r.

Mając na uwadze powyższe odwołująca spółka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu w całości i przekazanie Organowi sprawy do ponownego rozpoznania z uzupełnieniem i powtórzeniem wadliwie przeprowadzonych czynności dowodowych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki została udzielona (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. koncesja na obrót energią elektryczną nr (...) na okres od dnia 02 maja 2017 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.

Dowód: okoliczności bezsporne

Pismem z dnia 03 marca 2020 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wezwał (...) sp. z o.o. do przedstawienia informacji dotyczącej dokonanej w latach 2017 – 2018 sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia opłaty zastępczej.

Dowód: wezwanie z dnia 03 marca 2020 r. k. 1-4 akt administracyjnych

W dniu 12 czerwca 2020 r. (...) sp. z o.o. udzieliła wymaganych informacji wskazując, że całkowita sprzedaż energii elektrycznej w 2017 r. wyniosła (...) MWh², w tym do odbiorców końcowych nie będących odbiorcami przemysłowymi (...) MWh, a w 2018 r. wyniosła (...) w tym do wszystkich odbiorców końcowych (...) MWh i do odbiorców końcowych nie będących odbiorcami przemysłowymi (...)MWh.

Dowód: pismo z dnia 11 sierpnia 2017 r. k. 5-10 akt administracyjnych,

Pismem z dnia 06 kwietnia 2021 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił (...) sp. z o.o. o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej.

W treści pisma poinformowano spółkę, że uwzględniając sprzedaż energii elektrycznej odbiorcom końcowym w 2018 r. w ilości (...) MWh, była ona obowiązana do realizacji obowiązku o jakim mowa w art. 52 ustawy o odnawialnych źródłach energii za okres od dnia 01 stycznia 2018 r. do 31 grudnia 2018 r. na ilość (...) MWh. Za okres ten nie przedstawiono Prezesowi Urzędu do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej. Przedsiębiorca nie uiszczył także opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Ponadto pismem tym (...) sp. z o.o. została m.in. wezwana do przedstawienia w terminie 14 dni wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie sytuacji finansowej, w tym w szczególności bilansu oraz rachunku zysków i strat za ostatni rok podatkowy oraz oświadczenia o wysokości przychodu uzyskanego w 2020 r. z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną.

Powyższe wezwanie zostało doręczone (...) sp. z o.o. w dniu 16 kwietnia 2021 r. i pozostało bezskuteczne.

Dopiero pismem z dnia 02 listopada 2021 r. (...) sp. z o.o. przedstawiła swoje stanowisko w sprawie wskazując m.in., że zachodzą podstawy odstąpienia od wymierzenia kary oraz powołując się na trudną sytuację płynnościową wywołaną niezależnymi i niemożliwymi do przewidzenia okolicznościami.

Dowód: pismo z dnia 06 kwietnia 2021 r. k. 11-14 akt administracyjnych,
zwrotne poświadczenie odbioru k. 15 akt administracyjnych,
pismo z dnia 02 listopada 2021 r. k. 29-32 akt administracyjnych,
okoliczności bezsporne.

W formularzu w sprawie opłaty koncesyjnej za rok 2020 r. w odniesieniu do (...) sp. z o.o. wskazano, że przychody z działalności objętej koncesją wyniosły (...) zł.

Dowód: formularz w sprawie opłaty koncesyjnej k. 42 akt administracyjnych.

W sprawie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 52 ust. 1 ustawy o odnawialnych źródłach energii za 2018 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki ogłosiła informację z dnia 01 lutego 2019 r. W jej treści wskazano, że w związku z tym, iż roczna cena średnioważona praw majątkowych obowiązująca w 2019 r. wynikająca ze świadectw „zielonych” nie przekracza wartości jednostkowej opłaty zastępczej, to za rok 2018 r. w okresie od 01 stycznia 2019 r. do 30 czerwca 2019 r. realizacja obowiązku wynikająca z tego przepisu możliwa będzie wyłącznie w drodze uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia „zielonych”.

Dowód: informacja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki k. 16 akt administracyjnych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia przedstawione w decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 grudnia 2021 r. w zakresie odnoszącym się do posiadanej przez (...) sp. z o.o. koncesji na obrót energią elektryczną. Informacje te nie były kwestionowane przez stronę przeciwną. W pozostałym zakresie Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach administracyjnych, mając na uwadze normę art. 229 i 230 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W sprawie zastosowanie miała ustawa o odnawialnych źródłach energii z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 478). W myśl art. 52 ust. 1 tej ustawy przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca przemysłowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, są obowiązane:

(i) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu rolniczego wydane odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub na podstawie ustawy - Prawo energetyczne, lub

(ii) uiścić opłatę zastępczą.

Opłata zastępcza na mocy art. 68 ustawy stanowi przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i uiszcza się ją na rachunek bankowy tego funduszu w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku, za poprzedni rok kalendarzowy.

Ponadto zgodnie z art. 47 ust. 2 w/w podmioty zobowiązane są do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu rolniczego w przypadku, gdy którakolwiek z średnioważonych cen praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego będzie niższa od wartości jednostkowej opłaty zastępczej określonej w art. 56 ustawy. Sytuacja taka wystąpiła w 2019 r.

Uwzględniając treść zarzutów odwołania Sąd uznał, że w sprawie bezsporna była ilość brakującej energii elektrycznej niezbędnej do realizacji przez odwołującą spółkę obowiązku wynikającego z art. 52 ust. 1 ustawy. Jak wynikało z wypełnionej przez odwołującą ankiety, w 2018 r. spółka dokonała sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców

końcowych w ilości (...)MWh (vide k. 6 akt administracyjnych), z czego łączna ilość energii objętej obowiązkami w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia wynosiła (...) MWh. W związku z powyższym przedsiębiorca był obowiązany do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 52 ust. 1 ustawy w zakresie określonym w art. 59 pkt 1 ustawy z uwzględnieniem § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Energii w sprawie zmiany wielkości udziału ilościowego sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w latach 2018-2019 z dnia 11 sierpnia 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1559), za rok 2018 w ilości (...) MWh.

Przedmiot konfliktu koncentrował się natomiast na zarzucie naruszenia art. 174 ust. 1 i 2 ustawy poprzez niezastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, oraz zarzutach naruszenia przepisów postępowania administracyjnego związanego z:

- nieuwzględnieniem trudnej sytuacji finansowej spółki w 2018 r., błędnym przyjęciem wysokości przychodu z 2020 r. stanowiącego podstawę określenia wysokości kary pieniężnej, nałożeniem wygórowanej kary, a także pominięciem dowodów przemawiających na korzyść odwołującego,
- naruszeniem zasady proporcjonalności i równego traktowania, co doprowadziło do nałożenia rażąco wygórowanej kary,
- pominięciem dowodów na korzyść odwołującego, brak inicjatywy dowodowej zmierzającej w sposób obiektywny do pełnego zebrania dowodów oraz wszechstronnej oceny.

Poniżej Sąd przedstawia swoje stanowisko, co do wyżej wymienionych okoliczności.

Odpowiedzialność za niedopełnianie obowiązków określonych w art. 12 ustawy o odnawialnych źródłach energii ma charakter odpowiedzialności obiektywnej. Tym samym nie wymaga wykazania winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r. sygn. akt III SK 6/08 opubl. Legalis nr 212543 i powołane tam orzecznictwo). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej oderwanie od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej. Odpowiedzialność obiektywna wiąże więc powstanie odpowiedzialności wyłącznie z zaistnieniem zdarzenia, które kwalifikowane jest przez ustawę jako naruszenie obowiązujących norm prawnych. Oznacza to, że dla nałożenia kary wystarczy stwierdzenie obiektywnego stanu niezgodności zachowania adresata z treścią normy. Natomiast dopiero gdy dochodzi do nałożenia kary pieniężnej, konieczne jest uwzględnienie różnego rodzaju elementów o charakterze subiektywnym, składających się na podmiotową stronę odpowiedzialności zagrożonej dolegliwymi karami pieniężnymi (art. 174 ust. 1 ustawy). Dlatego też Prezes Urzędu słusznie uznał, że sama okoliczność braku przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego wydanych odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, stanowi asumpt do nałożenia kary.

W stanie omawianej sprawy, z uwagi na przedstawione zarzuty, należało dodatkowo mieć na uwadze, że odpowiedzialność obiektywna wynikająca z art. 168 ustawy nie oznacza, że w każdym przypadku zaniechania obowiązkom ustawowym dojdzie do karania. Na przedsiębiorcę nie można nałożyć kary pieniężnej, jeżeli naruszenie obowiązków nie było rezultatem jego zachowania (działania lub zaniechania), lecz niezależnych od niego, pozostających poza jego kontrolą okoliczności o charakterze zewnętrznym. Taka sytuacja zdaniem odwołującej miała miejsce. W odwołaniu wskazano m.in. że nieprzedstawienie świadectw do umorzenia było wynikiem trudnej sytuacji płynnościowej, która została wywołana niezależnymi okolicznościami tj. znacznym wzrostem cen energii elektrycznej na skutek możliwych „manipulacji” na rynku energii, wprowadzeniem tzw. ustawy prądowej (ustawa z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw) oraz niespotykaną niepewnością prawną rynku energetycznego.

Wobec powyższego Sąd w pierwszej kolejności wskazuje, że podniesione w tym zakresie zarzuty naruszenia art. 6, 7, 7a, 8, 9, 10, 11, 12, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a. nie miały wpływu na wydanie rozstrzygnięcia. Oczywiście nie ulega wątpliwości,

że organ administracyjny przed wydaniem decyzji powinien w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Zaniechanie tym obowiązkom mogłoby mieć jednak wpływ na wynik postępowania sądowego tylko o tyle, o ile prowadziłyby do uchylenia zaskarżonej decyzji. Natomiast uchylenie decyzji w całości lub w części następuje wyjątkowo. Co do zasady dotyczy to sytuacji, w których występuje istotna wadliwość decyzji, która w postępowaniu administracyjnym uzasadniałaby stwierdzenie jej nieważności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, opubl. OSNCP 1992, Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99, opubl. OSNC 2000, Nr 3, poz. 47). Uchylenie decyzji w całości powinno zatem nastąpić wówczas, gdy wydanie jej nastąpiło bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa materialnego, jak i również wtedy, gdy została ona skierowana do podmiotu niebędącego stroną w sprawie, a także gdy dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Podstawą do uchylenia decyzji Prezesa Urzędu jest także potrzeba dokonania w całości niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt III SK 5/09, opubl. LEX nr 794890). Jeżeli nie zachodzą wskazane podstawy do uchylenia decyzji, to Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów obowiązany jest na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego dokonać własnych ustaleń faktycznych i prawnych. Przede wszystkim Sąd nie ogranicza się jedynie do sprawdzenia prawidłowości postępowania administracyjnego. Przed sądem powszechnym sprawa rozpoznawana jest według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a przedmiotem nie jest kontrola legalności decyzji administracyjnej, jak to ma miejsce przed sądem administracyjnym. Celem postępowania sądowego jest więc merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Do Sądu ostatecznie należy zastosowanie odpowiedniej normy prawa materialnego, na podstawie wyjaśnienia podstawy faktycznej, obejmującej wszystkie elementy faktyczne przewidziane w hipotezie tej normy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2021 r., sygn. akt I NSKP 7/21, opubl. Lex nr 3225327). Sąd zobowiązany jest więc do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06, niepubl.).

W omawianej sprawie oznacza to, że Prezes Urzędu obowiązany był przedstawić dowody stanowiące podstawę nałożenia kary pieniężnej na spółkę tj. dowody wykazujące: (i) ilość świadectw pochodzenia, które powinny zostać przedstawione do umorzenia (ewentualnie wysokość opłaty zastępczej), (ii) że świadectwa takie nie zostały umorzone, (iii) powtarzalność naruszeń, (iv) korzyści finansowe możliwe do uzyskania z tytułu naruszenia. Na Prezesie Urzędu spoczywa tym samym ciężar obrony ustaleń faktycznych leżących u podstaw podjętego rozstrzygnięcia. Prezes Urzędu nakładając karę pieniężną nie ma natomiast obowiązku poszukiwania dowodów na to, czy w sprawie zachodzą nadzwyczajne, pozaustawowe okoliczności wyłączające odpowiedzialność podmiotu. Ciężar w tym zakresie, w tym w toku postępowania sądowego, spoczywał na stronie, która z określonych twierdzeń wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że jeżeli spółka chciała wykazać, że nie zachodziły podstawy do jej karania, powinna przedsięwziąć w tym zakresie stosowną inicjatywę dowodową. Niewystarczające było samo powoływanie się na trudną sytuację finansową. Konieczne było udowodnienie okoliczności, które wpłynęły w sposób bezpośredni na stan majątkowy spółki, a następnie wynikającego z nich związku przyczynowego prowadzącego do zaniechania przedstawienia świadectw do umorzenia (nieuiszczenia opłaty zastępczej). Obowiązek ten w szczególności aktualizuje się w sytuacji, w której strona przeciwna przeczy ewentualnym twierdzeniom przedstawionym w tym zakresie. Taka sytuacja miała natomiast miejsce w rozpoznawanej sprawie, czemu wyraz Prezes Urzędu dał w odpowiedzi na odwołanie (k. 72-73v). (...) sp. z o.o. nie przedstawiła na okoliczności mające ekskulpować jej odpowiedzialność żadnych dowodów. W odwołaniu zarzucono jedynie, wbrew zasadzie rozkładu ciężaru dowodu, że to organ z własnej inicjatywy nie przeprowadził dowodów osobowych lub z opinii biegłego na okoliczność tego, że określone zdarzenia skutkowały trudną sytuacją finansową prowadzącą do braku możliwości wykonania przez stronę obowiązków przewidzianych ustawą (vide zarzut lit b pkt.1 odwołania k. 10v). Nie zostały natomiast przedstawione żadne wnioski dowodowe pozwalające na odmienną ocenę stanu faktycznego sprawy. W konsekwencji zarzuty przedstawione w omawianym zakresie nie mogły wywołać oczekiwanego przez stronę skutku tj. prowadzić do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Oceniając, czy okoliczności związane z zaniechaniem obowiązkom ustawowym mogły mieć wpływ na odstąpienie od jej wymierzenia, Sąd również nie przychylił się do argumentów odwołującej.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 2 ustawy organ, może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim organy powzięły o tym wiadomość.

Treść przywołanego przepisu wskazuje, że odstąpienie od wymierzenia kary stanowi wyraz tzw. uznania administracyjnego, rozumianego jako uprawnienie organu do wyboru konsekwencji prawnej. Uznanie to stanowi zatem sferą dyskrecjonalności, w ramach której organ władzy publicznej ma swobodę wyboru skutku prawnego, jaki w konkretnej sprawie będzie wiązał się z zaistnieniem danych okoliczności. Co istotne Prezes Urzędu nie ma obowiązku skorzystania z odstąpienia od wymierzenia kary, nawet wówczas gdy spełnione są przesłanki określone w cytowanym przepisie. Wynika to z wykładni literalnej normy, która wskazuje, że prezes urzędu jedynie „może” odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej. Nie jest to więc tzw. decyzja związana, do której wydania obligują obowiązujące przepisy prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, opubl. system Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VIIAGa 763/18, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15).

Pozostawienie oceny spełnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej organowi regulacyjnemu, nie oznacza jednak, że ocena zasadności i legalności skorzystania z tej instytucji wyłączona jest spod kompetencji sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13, z dnia 06 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17). Należy jednak mieć tu na uwadze, że celem ustawodawcy umieszczającego decyzję w sferze uznania administracyjnego jest poszerzenie władzy organu, a konsekwencji kontrola sądowa w tym wypadku nie może sięgać głęboko, gdyż w innym wypadku instytucja uznania administracyjnego stałaby się iluzoryczna. Jak szeroko uzasadnił to Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I NSK 95/18 (op.cit), należy tu pamiętać że to Prezes Urzędu kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne. Dlatego omawiany przepis należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasad równowagi i podziału władzy. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować zatem dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności tj. opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji itp. Dla takiej ingerencji konieczne jest zatem nie tylko wykazanie, że zachodzą przesłanki spełnione w omawianym przepisie, ale również że organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Szerzej ujmując oznacza to, że Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji organu, co prawda jest władny zmienić tę decyzję, jakkolwiek ku temu konieczne jest wykazanie spełnienia przesłanek z art. 174 ust. 2 ustawy, a nadto że pozwany organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Należy przy tym pamiętać, że omawiana instytucja stanowi wyjątek, który powinien być stosowany jedynie wówczas, gdy nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej na jakimkolwiek poziomie klóci się z podstawowymi funkcjami kary.

Przechodząc do podstaw odstąpienia od wymierzenia kary, to warunkiem koniecznym do skorzystania przez organ z możliwości odstąpienia od wymierzenia kary jest łączne spełnienie pierwszej przesłanki (znikomy zakres naruszenia) z jedną z dwóch przesłanek wymienionych alternatywnie w dalszej kolejności (zaprzestanie naruszenia prawa lub zrealizowanie obowiązku).

Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie wyraża pogląd, że ewentualne wykonanie obowiązków z art. 52 ustawy po terminie stanowi zaprzestanie naruszenia w rozumieniu art. 174 ust. 2 ustawy. Naruszenie prawa w kontekście rozpoznawanej sprawy polegało na nieprzedstawieniu świadectw do umorzenia. Sama ta okoliczność stanowi niedopełnienie obowiązku tj. przesłankę nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 168 ustawy. Dlatego też ewentualne wykonanie obowiązku po terminie nie może być uznane za wykonanie obowiązku ustawowego i prowadzić do uwolnienia od odpowiedzialności publicznoprawnej. Nie oznacza to jednak, że upływ terminu ustawowego niweczy możliwość zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Wykonanie obowiązków po terminie należy potraktować jako zaprzestanie naruszenia prawa. Aby spełniła się przesłanka zaprzestania naruszenia wystarczającym jest bowiem zaniechanie naruszenia prawa (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 października 2019 r. sygn. akt IV SA/Wa 1081/19, opubl. Legalis nr 2359283, z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. akt IV SA/Wa 2632/19, opubl. Legalis nr 2393843, zob. również wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15, opubl. LEX nr 2151509 i z dnia 21 września 2016 r. sygn. akt VI

ACa 842/15, opubl. LEX nr 2166521). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 6 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17 (opubl. Legalis nr 924690) wydanym na gruncie art. 9a i 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorca, który nie uiszczył opłaty zastępczej w terminie, lecz uczynił to po upływie terminu ustawowego, może być uznany za przedsiębiorcę, który zrealizował obowiązek, co kolei może być upoważniać Prezesa Urzędu do odstąpienia od wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej. Odmienna interpretacja, że zrealizowanie obowiązku uiszczenia opłaty zastępczej jest możliwe i dopuszczalne jedynie w terminie ustawowym, oznaczałoby pozbawienie przesłanki zrealizowania obowiązku jako podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku ustawowego. Podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13 (opubl. Legalis nr 1086887) wyjaśnił, że zmiana zachowania przedsiębiorstwa energetycznego pozwalająca na odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, może polegać na zaprzestaniu dalszego naruszania norm, a zatem na zmianie postępowania, w wyniku której zachowanie przedsiębiorstwa, które do tej pory było niezgodne z prawem przestaje już być z nim sprzeczne. (...) Dotyczy to także naruszeń polegających na niewykonaniu obowiązku określonego zachowania o charakterze jednorazowym bądź terminowym.

Okoliczności sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, że po stronie odwołującej spółki doszło do takiego zaprzestania naruszenia prawa. Nie zostało wykazane, aby strona przedstawiła świadectwa pochodzenia do umorzenia (z uwagi na treść art. 47 ust. 2 ustawy uiszczenie opłaty zastępczej nie wchodziło w grę). Co znamienne podstawy odstąpienia od wymierzenia kary zachodzą tylko wówczas gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek zanim organ powziął o tym wiadomość. Inaczej ujmując przesłanka ta nie jest spełniona jeśli przedsiębiorca wykona obowiązek już po powzięciu przez organ wiadomości o jego niespełnieniu i po wszczęciu postępowania w sprawie.

Jak wspomniano przesłanka zaprzestania naruszenia musi wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia prawa. Brak spełnienia chociażby jednej z nich wyklucza obowiązek zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 30 kwietnia 2014 r. (sygn. akt. VI ACa 927/13, opubl. Legalis nr 993818) w sytuacji niespełnienia żadnej z powyższych alternatywnych przesłanek (zaprzestanie naruszenia lub wykonanie obowiązku) prawnie irrelevantna staje się ocena stopnia szkodliwości czynu, a w szczególności, czy był on znikomy. Jest to bowiem przesłanka, która powinna być spełniona łącznie z zaprzestaniem naruszania prawa lub zrealizowaniem obowiązku. Wobec tego jedynie uzupełniająco Sąd odniesienie się także do wymogu znikomej wagi naruszenia.

Przede wszystkim wskazać należy, że przesłanka ta zaliczana jest do klauzul generalnych o dużym stopniu niedookreśloności. Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". Tym niemniej przyjąć należy, że skoro instytucja odstąpienia od ukarania stanowi wyjątek, to przesłanki jej zastosowania nie powinny być interpretowane rozszerzająco (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 września 2022 r. sygn. akt II GSK 744/19, opubl. Legalis nr 2752639). W orzecnictwie sądów powszechnie przyjmuje natomiast się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego i ocenie tej należy przede wszystkim chronione prawem wartości i dobra, w odniesieniu do których rozważana jest skala ich naruszenia.

Wobec powyższego w pierwszej kolejności Sąd uwzględnił, że celem ustawy o odnawialnych źródłach energii jest przede wszystkim:

- zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego i ochrony środowiska, między innymi w wyniku efektywnego wykorzystania odnawialnych źródeł energii,
- racjonalne wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii, uwzględniające realizację długofalowej polityki rozwoju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej, wypełnienie zobowiązań wynikających z zawartych umów międzynarodowych oraz podnoszenie innowacyjności i konkurencyjności gospodarki Rzeczypospolitej Polskiej,

- kształtowanie mechanizmów i instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, lub biogazu rolniczego w instalacjach odnawialnego źródła energii,

- wypracowanie optymalnego i zrównoważonego zaopatrzenia odbiorców końcowych na energię elektryczną, ciepło lub biogaz rolniczy z instalacji odnawialnego źródła energii (zob. projekt ustawy VII.2604, Odnawialne źródła energii).

Jednym z najważniejszych mechanizmów wsparcia wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii oraz biogazu rolniczego jest system wydawania świadectw pochodzenia i świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, określanych potocznie jako zielone i brązowe certyfikaty. Aby świadectwo pochodzenia miało wartość handlową, ustawodawca zobowiązał określoną grupę podmiotów do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia. Alternatywnie istnieje możliwość uiszczenia tzw. opłaty zastępczej. Celem tegoż rozwiązania jest stymulowanie wzrostu wykorzystania źródeł odnawialnych, poprzez zapewnienie wytwórcy tej energii dodatkowych przychodów (zakup świadectw pochodzenia) oraz wspieranie rozwoju nowych technologii i innowacji (opłata zastępcza). Omawiana ustawa ma zatem za zadanie ustanowienie systemu promującego i wspierającego posykanie energii z odmawianych źródeł. Zakładaną konsekwencją ustawy jest ograniczenie szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko oraz przyczynienie się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Przypomnieć także należy, że ustawa o odnawialnych źródłach energii stanowi wypełnienie postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U.UE.L.2009.140.16). W preambule tej dyrektywy wskazano m.in. na konieczność poprawy bezpieczeństwa poprzez obniżenie emisje gazów cieplarnianych oraz zmniejszenie zależności od importu energii, co należy ściśle wiązać z rozwojem energii ze źródeł odnawialnych.

Z uwagi na to, że w okolicznościach sprawy strona obowiązana była wykonać jedynie obowiązek określony art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy, tylko na marginesie zaakcentować trzeba, że wspomniana opłata zastępcza przekazywana jest na rzecz jednej z podstawowych instytucji ochrony środowiska tj. Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Fundusz ten pozyskane środki przeznacza na rozwój instalacji odnawialnego źródła energii wraz z niezbędnymi do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła obiektami budowlanymi i urządzeniami, oraz budowy lub przebudowy sieci służących przyłączaniu tych instalacji, promowanie wytwarzania energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii lub wykorzystywania energii wytwarzanej w tych instalacjach oraz opracowywanie lub wdrażanie nowych technik lub technologii wytwarzania energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii lub wykorzystywania energii wytwarzanej w tych instalacjach (zob. art. 401c ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska Dz.U.2022.2556 t.j.). Powyższe wskazuje, że opłata zastępcza stanowi jedną z głównych instytucji wspierania systemu odnawialnych źródeł energii i bezpieczeństwa środowiska.

Z uwagi na istotne znaczenie wymienionych powyżej wartości oraz dóbr prawnie chronionych – waga naruszenia przez skarżącą spółkę prawa nie mogła być oceniona jako znikoma. Przeciwnie, trzeba przyjąć, że w świetle okoliczności stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy, waga naruszenia obowiązku ustanowionego w art. 52 ustawy o odnawialnych źródłach energii, była znacznie większa niż znikoma. Sąd uwzględnił przy tym, że przy ocenie znikomego naruszenia prawa należy też mieć na uwadze fakt, że oceniamy okoliczności dotyczące popełnienia deliktu administracyjnego przez podmiot profesjonalny – prowadzący działalność gospodarczą. W stosunku do takich podmiotów wyższe wymagania związane są z zawodowym charakterem ich działalności. Podmiot taki musi mieć świadomość obowiązków, jakie nakładają na niego przepisy prawa (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 września 2022 r. sygn. akt II GSK 744/19, op.cit).

W świetle zarzutów odwołania pod osąd poddano także, czy nałożona na przedsiębiorstwo kara jawi się jako zbyt wysoka.

Po pierwsze w myśl art. 170 ust. 2 ustawy wysokość kary pieniężnej za naruszenie obowiązków wynikających z art. 52 ustawy nie może być niższa od kwoty obliczonej w ten sposób, że stanowi ona mnożnik współczynnika 1.3 oraz różnicy pomiędzy opłatą zastępczą, obliczoną zgodnie z art. 56 i uiszczoną opłatą zastępczą. Brzmienie tego przepisu wskazuje, że ustawodawca przewidział w nim sankcję w ściśle, minimalnej określonej wysokości. Z kolei w ust. 1 art. 170 ustawy określono jej wysokość maksymalną wskazując, że wysokość kary pieniężnej, jeżeli kara jest związana z działalnością gospodarczą wykonywaną na podstawie koncesji albo wpisu do rejestru działalności regulowanej, nie może być wyższa niż 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z prowadzonej działalności koncesjonowanej albo działalności wykonywanej na podstawie wpisu do rejestru działalności regulowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. W tak określonych granicach powinna być wymierzona kara przy uwzględnieniu wytycznych, o których mowa w art. 174 ust. 1 ustawy tj. zakresu naruszeń, powtarzalność naruszeń lub korzyści finansowe możliwe do uzyskania z tytułu naruszenia.

W omawianej sprawie mamy do czynienia z sytuacją szczególną, kiedy to określona zgodnie z wymogami prawa wysokość kary minimalnej jest wyższa od możliwej kary maksymalnej. Kara minimalna obliczona według wzoru z art. 169 ust. 2 ustawy wynosi (...) zł, a kara maksymalna stanowiąca (...) % przychodu odwołującej wynosi (...) zł. Zdaniem Sądu taka konfiguracja, z jednej strony prawidłowo skutkowałą przyjęcie przez Prezesa Urzędu (na korzyść odwołującej spółki) związania maksymalną granicą kwotową kary, a z drugiej strony wykluczała dalsze jej szacowanie w oparciu o kryteria art. 174 ust. 1 ustawy. Takie miarkowanie jest bowiem możliwe tylko w granicach kary ustalonych w oparciu o wytyczne ust. 1 i 2 art. 169 ustawy. Zatem ani pozwany Prezes, ani Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie mają możliwości miarkowania wysokości tej kary poniżej pułapu określonego w przywołanym przepisie (por. wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 kwietnia 2017 r. sygn. akt XVII AmE 91/16, opubl. Legalis nr 1751987).

Zresztą nawet pogląd odmienny nie uzasadniałby zdaniem Sądu obniżenia kary nałożonej decyzją Prezesa. Jediną okolicznością przemawiającą na korzyść odwołującej jest brak powtarzalności naruszenia. Przesłanki z art. 174 ust. 1 ustawy nie mają jednak charakteru równoważnego i Prezes Urzędu, a dalej Sąd, są uprawnieni odmiennie rozłożyć akcenty wpływające na wymiar kary, a nawet przypisać większe lub mniejsze znaczenie poszczególnym elementom wpływającym na ostateczną jej wysokość.

Jak wskazano wyżej zakres naruszeń nie może być w omawianej sprawie uznany za niewysoki. Zaniechanie odwołującej przelożyło się na zniweczenie celów ustawy. Na skutek braku zakupu świadectw pochodzenia energii swego wsparcia nie uzyskały podmioty wytwarzającą tę energię z odnawianych źródeł. Naruszenie to odnosiło się do całego wolumenu energii elektrycznej objętego obowiązkami określonymi ustawą o odnawianych źródłach energii.

Ponadto niewątpliwie spółka na skutek niedostosowania się do obowiązującego prawa uzyskała znaczną korzyść majątkową.

Uwzględniając, że Prezes Urzędu nałożył na stronę karę pieniężną w najniższej możliwej wysokości ustawowej, nie było także podstaw dla uwzględnienia zarzutu naruszenia zasady proporcjonalności i równego traktowania.

Na tym tle zaakcentować jednak trzeba, na co słusznie w odpowiedzi na odwołanie zwrócił uwagę Prezes Urzędu, że ewentualna opłata zastępcza wynosiłaby dla odwołującej spółki (...) zł, a cena średnioważona w 2019 r. wyniosła (...) zł/MWh. Oznacza to, że wymierzona kara pieniężna w wysokości (...) zł jest znacznie poniżej ewentualnych wydatków jakie obowiązana byłaby ponieść spółka w przypadku prawidłowego wywiązania się z obowiązków ustawowych. Nie taki był oczywiście cel ustawodawcy, który zakładał, że kara minimalna powinna wynosić (...) opłaty zastępczej (...) zł). Wyjątkowe okoliczności sprawy związane z niskim przychodem strony nakazywały wymierzenie kary poniżej progu minimalnego. Trudno w tej sytuacji uznać, że spółka, która niejako „zyskała” na działaniu sprzecznym z ustawą, może skutecznie powoływać się na nałożenie nań kary w wysokości wygórowanej i nieproporcjonalnej do naruszenia.

Jeżeli chodzi o przyjętą przez Prezesa Urzędu podstawę określenia przychodu spółki tj. formularz opłaty koncesyjnej, to Sąd również nie dostrzega w tym zakresie naruszenia przepisów. Zgodnie z treścią art. 170 ustawy kara pieniężna

nie mogła być wyższa niż 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z prowadzonej działalności koncesjonowanej. Jeżeli odwołująca chciała zakwestionować wysokość tak określonego przychodu, to po jej stronie spoczywała inicjatywa dowodowa. W toku procesu ustalenia Prezesa Urzędu nie zostały natomiast zakwestionowane.

Powyżej przedstawione okoliczności prowadziły do oddalenia odwołania.

Jako że to strona odwołująca przegrała proces, obciążają ją w całości koszty procesu. Brak było zatem podstaw dla zasądzenia na jej rzecz tych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Z kolei strona pozwana nie wносиła o zasądzenia na swoją rzecz żadnych kosztów (pełnomocnikiem był pracownik Urzędu Regulacji Energetyki). W konsekwencji nie zachodziła konieczność wysłownienia w sentencji orzeczenia wzajemnego rozliczenia tych kosztów (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 2 marca 2012 r., I PZ 33/11, opubl. Legalis nr 490939).

10.02.2023 r.

SSO Małgorzata Brzozowska

Sygn. akt XVII AmE 163/22

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

SSO Małgorzata Brzozowska